

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Veteris Hominis Per Expensa Quatuor Novissima Metamorphosis, Et Novi Genesis

Stanyhurst, Guillaume

Coloniae, Anno 1702

VD18 1237699X

Caput VIII. Desperatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51849](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51849)

introumittitur : sed clam ipso , testes ex insidiis rei eventum operiebantur. Dum Ecce , ut ad cubile venit , in medio pavimento , ex succensis carbonibus , ad mensuram corporis sui , flammam stratum exhibet ; nec mora , super illud se nudum conjicit , si eam compellans : veni , hic lectus dignus , ubi libidinem expleas. Accurrunt ex insidiis Proceres , hominem attollunt : sed citra adustionem , & ni hic intercessisset , ipsam pellicem igni addixissent , sed suffecerat sibi ignem ignibus extinxisse.

DESPERATIO.

*C*lausula janua [a] Rex Balthasar cum in convivio vidisset tria arcanica verba scribi in pariete , quasi à manu hominis. (a) *Mane , Thekel , Phares : facies commutata est , & cogitationes ejus conturbabant eum , & compages renum ejus solvebantur , & genua ejus ad se invicem collidebantur.* Ita nimirum inauspicati o ninis illa tria verba erant , licet nondum à Rege

N

in-

Math. 25. b Dan. cap. 5.

intellecta. Tria sunt verba quæ damnatos atrociter perturbant, ob quæ omnium genua ad se invicem colliduntur: nimirum, *Clausæ est janua.* Primo momento quo infausti anima ingreditur illud ferale ergastulum, omnis infelicitatis receptaculum, clauditur illi janua spei, misericordiæ, quietis, felicitatis, gratiæ, pietatis, solatii, omnis boni. Omnes consolationis aditus illi sunt obstructi, luctus ac mœroris omnes aperti, Adamantinis seris clauditur Infernus: clathris ferreis hic carcer munitur. Hinc desperati ab omnibus tanquam rabidi canes, jugiter ululant contra cœlum, cœlites, Deiparam, Christum, Deum: optarentque omnes secum damnari. Intellectus enim damnatorum, qui Deum non vident nisi in effectibus perniciosissimis, flammis ultricibus, pice liquatâ, ardenti sulphure, horrenda societate, plagisque dæmonum, fœtenti, ac tenebricoso carcere, aliisque id genus malis, quibus accedit æternitatis in-

cre-

ērementum , quo exigui temporis
 peccata vindicantur : Intellectus , in-
 quam , damnatorum nil aliud videns,
 aut voluntati repræsentans , furioso ,
 atque implicabili odio in Deum ferē-
 tur, à quo tota hæc vindicta proficisci-
 tur : & vicissim ex desperatione arde-
 bit infinito vindictæ desiderio , Dei-
 que (si fieri possit) conculcandi , at-
 que exterminandi. Nihil igitur intel-
 lectui offeretur , quod vel minimum
 possit adferre solatium. Patet id ex-
 emplo Aristotelis , quem ajunt à mor-
 te cuidam suo apparuisse discipulo , ac
 dixisse : [a] *Omnia quaecumque scie-
 bam , oblitus sum , solum mihi superest
 hoc scire , quòd in æternum perierim.*
 Hoc ne æternum cogites , hic modi
 omnes excogitandi , ne pereas. Tunc
 ferò feria voles ; quia, ut scitè Epipha-
 nius , [b] *post hominis mortem obfig-
 nata sunt promptuaria . & impletum
 est tempus , & certamen perfe-
 ctum est , evacuatum est stadium , &*

N 2

co-

a Magalinus in Judic. n. 43. b He-
 es 59. lib. 2.

corona data sunt, & qui decertarunt, quiescunt, & qui non certarunt, non amplius adsunt, & qui in stadio victi sunt, dejecti sunt, & omnia palam consummata sunt, post factum hinc discessum. Hic ergo antequam animam agis, agenda est poenitentia, ne fatuus cum fatuis virginibus audias triste illud, *Clausam est janua.* (a) Quæ janua? Clausam est janua omnis solatii; ô luctus! omnis gratiæ: ô jactura! omnis meriti: ô infelicitas! omnis misericordiæ: ô miseria! omnis spei; ô desperatio! omnis boni: ô malum! Tibi ergo ipse consule, quia si momento illo, quo in ictu oculi clauduntur omnia, fuerit anima tua destituta gratiâ, æternùm audies; *Clausam est janua.*

Memoriæ proditum est in fastis Ordinis Cisterciensis, quendam, qui illius Ordinis intraverat familiam, & amplexatus fuerat institutum, inchoatæ illic vitæ poenituisse; [a] atque adedò, voluisse, unde pedem extulerat, & Ordinem deserere. Quod, cum
janua

jam firmiter secum decreverat, apparere illi, qui dudum fuerant, mortui, parentes ejus, qui hoc ejus decretum damnabant; & ne exqueretur, dissuadebant. Tandem, cum nec sic à proposito, & quod animo agitabat consilio, posset revocari; mater moesta penitus, denuo se spectabilem exhibuit; & ab eo, cur Ordinem deserre proposuisset, quærebat. Respondit is, non posse se tantam tam rigidi Ordinis sustinere asperitatem. Tum ad illum mater. Et amabo te, inquit, fili, inferorum pœnas qui sustinebis: Cum reponeret alter, Ordinem hunc videri sibi ipsas inferorum adæquare pœnas; cujus vigiliæ, quasi perpetuæ, silentium amarum, lectus ferreus, cibus insipidus, vestitus asper: intulit mater: Placet, ait, fili unum, sed modicum inferni experiri tormentum; & cum alter placere sibi oppidò responderet. Audivit tam horribilem porcorum grunitum, ut nullum quantumcunque fragosum tonitru posset cum eo conferri: videbatur ei

totum supra caput ejus scindi , & in partes findi coelum ; & cum præ dolore ac timore clamaret , & animo deficeret ; mater deficientis animum confirmavit , & mox cessavit ille sonitus. Vel ille clamor satis illi fuit , ut in arrepto vitæ instituto persisteret , & ad mortem usq; perseveraret. Sed quales erunt desperatorum querelæ , cujusmodi ululatus , quid lamentando miseri illi deplorabunt ? Accipite mæstas damnatorum elegias , flebilesque nœnias , ac lugubres lessus ex D. Ephrem. [a] Tunc amarissimè illachrymantes , ejulantesque dicent : O quo pacto , in negligentia , atque torpore tempus nostrum transegimus ! O quomodo illusi sumus ? O quomodo Divinam scripturam audientes , irridentesque , nos ipsos irrismus ! Ibi Deus loquebatur nobis per scripturas ; & non attendebamus : hîc nos iam clamamus ; & ipse suam à nobis faciem avertit. Quid nobis proderunt fines mundi ? Ubinam , qui nos genuit pater ? Ubi , quæ nos peperit mater ? Ubi filii ? Ubi

Tract. de abrenunt. sub finem Tom.

Ubi amici? Ubi divitiæ? Ubi substantia? atque possessiones? Ubi turba? Ubi convivia? Ubi varii & intempestivi cursus? Ubi Reges, atque Potentes? Quomodo à nullo eorum salvari modo possumus: neque verò nobis ipsi opem adferre. At penitus derelicti sumus, & à Deo, & à sancto ejus? Hæc erunt, quæ pangent desperati carmina.

ÆTERNITAS.

Inter infinita tormentorum genera unum est quod damnatos acutissime urit, quod sibi dictum esse nimis verè illud Jeremiæ intelligant; *Perditus in ætenuum eris.* [a] Immane supplicium perferunt à cæca nocte, quàm stygiæ tenebræ secum vehunt & excludendo solem, commune captivorum solatium. Neque tolerabilior est mephitis illa, quæ exhalatur ex inferorum cloaca, plena pestilentissimi fœtoris. Augent dolorem multiplices lachrymæ, quæ ex oculis quasi continuo fonte fluunt. Porro miseriam miserrimorum apud Inferos

N 4

civium

a Cap. 51. 26.